

ningernes bemanding har i øvrigt vist, at der er en hensigtsmæssig fordeling af kommunernes personaleressourcer set i forhold til kommunernes ligningspotentiale. Der kan heller ikke konstateres forskelle i personaleforbrug mellem kommuner med højt og lavt udigningsniveau.

Det fremgår i øvrigt af bemærkningerne til lovforslag nr. L 245, at der er problemer med hensyn til at opnå en tilfredsstillende objektiv adskillelse mellem den del af indkomstansættelserne, der er selvangivne, og den del, der er resultatet af ligningsarbejdet. Landsforeningen er derfor meget betænkelig ved det administrationsgrundlag, der fremover skal anvendes til endelig fastsættelse af de selvangivne indkomster.

Landsforeningen finder derfor ud fra en samlet vurdering ikke, at der er nogen grund til at basere udligningen på selvangivne indkomster.

For så vidt angår lovforslag nr. L 245 om ændring af kommunal udligning og generelle tilskud, skal det bemærkes, at landsforeningen ikke ønsker at tage stilling til den konkrete fordeling af tilskud mellem kommuner, men alene til principper i tilknytning til fordelingen.

Landsforeningen har dog noteret sig, at forslaget påfører landsforeningens medlemskommuner et tab på over 300 mio. kr. på årsbasis. Lovforslaget vil derfor under ét forringe medlemskommunernes økonomi i 1996 og efterfølgende år. En række kommuner påføres ret betydelige tab, der til trods for overgangsordningen vil gøre det vanskeligt for de pågældende kommuner at holde skatten i ro, såfremt dette skulle vise sig at være regeringens ønske.

Landsforeningen har herudover nogle mere principielle synspunkter vedrørende de foreslåede ændringer.

For det første lægger Indenrigsministeriet op til, at ministeriet tildeles en række administrative beføjelser med hensyn til den konkrete opgørelse af tilskuddene. Det drejer sig f.eks. om afgrænsning af aldersgrupper, vægtfordeling på de enkelte kriterier m.v., det vil sige forhold, der kan have ret stor betydning for den konkrete fordeling af generelle tilskud. Da tilskudslovgivningen ændres hyppigt, synes der ikke at være grund til vidtgående administrative beføjelser. Det er landsforeningens opfattelse, at byrdefordelingen mellem landets

kommuner skal fastsættes af Folketinget og ikke administrativt af regeringen.

For det andet forekommer det betænkeligt, hvis kommunerne ikke behandles ens i en landsdækkende udigningsordning. For eksempel indføres der et nyt kriterium: »Antal indbyggere i områder uden for hovedstadsområdet med særlige bysociale problemer«, det vil sige, at kriterieværdien forlods sættes til nul i nogle kommuner, selv om disse kommuner også kan have særlige bysociale problemer. Det nye sociale kriterium: »Antal 20–59-årige uden beskæftigelse« opgøres kun for det antal, der overstiger 5 pct. af det samlede antal 20–59-årige. Det vil sige, at der sker en udigning mellem en kommune med henholdsvis 5 og 6 pct. uden beskæftigelse, men ikke mellem to kommuner med henholdsvis 0 og 4 pct. uden beskæftigelse.

For det tredje kan det indvendes, at de vidtgående ændringer i især udgiftsbehovsudligningen ikke synes at gøre systemet mere enkelt, tværtimod. Det forekommer i denne forbindelse uheldigt, at udgiftsbehovsudligningen fremover skal præsenteres i form af enhedspriser for de enkelte alderskriterier, idet det lægger op til en form for centralt fastlagt normbudgettering i den enkelte kommune. Det fremgår ganske vist af lovforslagets bemærkninger, at disse beløb »ikke umiddelbart kan anvendes til at vurdere, hvad eksempelvis et ekstra barn vil koste i umiddelbart afledte udgifter«, men denne sætning vil næppe blive gentaget ved tilskudsudmeldingen.

For det fjerde kan det undre, at der i landsudligningen af udgiftsbehov også sker en udigning af hovedstadskommunernes boligstøtte, når der andetsteds i lovforslaget optages en bestemmelse om en særlig 100 pct.-udigning af boligstøtte, svarende til de tidligere bestemmelser i boliglovgivningen.

I det omfang der foretages en særlig udigning af udgiftsbehov over den almindelige hovedstadsudigning, over den særlige hovedstadsudigning (§ 20) eller i specielle sektorudigningsordninger, bør der selvfølgelig tages højde for disse ordninger i den måde, som hovedstadskommunerne indgår i de landsdækkende ordninger på. Løsningen er ikke som med det foreslåede bysociale kriterium at nulstille hovedstadskommunerne eller som med boligstøtten at udligne to gange, idet dette næppe fremmer det erklærede ønske om at gø-